

ΡΟΜΙΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἠνδραφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ὶ γ κ α ἴ ν α ἰ μ ὄ ν ο.
 Γιὰ τὰ ξένα διωκόμενα—δ ἑ κ α φ ρ ὶ γ κ α κ α ἴ σ τ ὶ χ ε ρ ἰ.

Εἰκοστὸν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
 τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γὰρ τῶν Παρθενίων.

Ἔτος χίλια κ' ὄκτω κ' ἑνῆκαίσα,
 νέα δράσις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Τοῦ Ματοῦ δεκάτῃ
 καὶ ταξιδί Κορφιάτῃ.

Χίλια κ' ἔξη καὶ τριάντα,
 μοῦμι ἐκρήξεις ὅπως πάντα.

Τὸ Ξεῦδος τὸ Ῥητορικὸ 'μελεῖ γιὰ τὸ Βασιλικὸ.

Φ.—"Ὀὐ νάτο τὸ Βασιλικὸ, τὸ θέατρον ἐκεῖνο,
 ποὺ τῆκυαν ἐκεῖ κοντὰ ὅτ' Ἄγιο Κωνσταντῖνο.

"Ὀὐ νάτο τὸ Βασιλικὸ
 τὸ μυρτζηλεμένο,
 τὸ ὄρηκε τέλος τραγικὸ
 καὶ τῶχουε κλεισιμένο.

"Ὀὐ νάτο τὸ Βασιλικὸ καὶ νὰ τὸ μονοπάτι,
 ὅπου πηγαίναμε οὐ αὐτὸ
 τὸ θέατρο τὸ λατρευτὸ
 κ' ὅι δρό μας, γουρλομημάτῃ.

Τώρα σκουτάδι καὶ συγῆ
 κ' ἔλα κατακλεισμένα,
 κ' ἡ θάλασσα ὀρηνολογεῖ
 μὲ τὰ μαλλὰ λυμένα.

"Ὀλοι μὲ λύπη τὸ κυττάει
 καὶ κάθονται καὶ συζητοῦν

γιὰτὶ καὶ πῶς τὸ κλείσανε, γιὰτὶ κλεισιμένο μένει,
 κ' ἤθοποιὸι τριγύρω του στενάξουν δακρυσμένοι.

"Ἀκούω ὀρηγον περισσότερο
 τῶν εὐκελεύων τῶν Μουσῶν,
 μὰ βλέπω γύρω καθηρέσι
 καὶ τοὺς συγχρόνους συγγραφῆς.

Ὄρηνετε, λάτρευε τῶν Μουσῶν, θεράποντες καὶ δοῦλοι,
 καὶ δὲν ἔ' ακούτε πᾶς τὸν Φύρατ, μὴ δὲ τὴν Κοροπούλη.

Πι τέλος ἀπροσδόκητον, εἰ θάνατος φρικτῆς,
 ἐπίτρασε σὲν ὄνειρον ἐκρήνης νικτῆς,
 καὶ τώρα μὲ τὴν ἀνοξίν, ποὺ διανογῶν δια,
 τοῦτο τὸ τλήμον ἐκλεισε κ' εἴναξε τὰ κῶλα.

Π.—'Ἀλλὰ γιὰτὶ τὸ κλείσανε καὶ τοῦτο, γασομῆρη;
 Φ.—Πῶς κλείνονε τὰ μαγαζιά καὶ δάξουν βουλοκέρι;
 γιὰτὶ δὲν ἔχουε δουλειὰς, δὲν ἔχουε πελατεῖα...
 κ' ἀπὸ τοῦτον τὸ ὄφελισον γιὰ τοῦτῃ τὴν αἰτία.

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές, μοῦρε τοσολᾶ,
 γιὰτὶ δὲν ἔκανε δουλειά;

Φ.—Πρέπει μὲ πόνου, Περικλῆ, κλειστὸ νὰ τὸ κυττάς,
 χωρὶς γιὰτὶ τὸ κλείσανε καθόλου νὰ ῥωτᾶς.

Πρέπει μὲ πόνου μοναχᾶ κλειστὸ νὰ τὸ κυττάξῃς,
 μὰ τὰς αἰτίας, Περικλῆ, ποσῶς μὴν ἐξετάξῃς.

Ποτὲ καὶ σὸ μὴ τοσμπουφῆς
 γιὰ λάθη καὶ γιὰ πταίσματα...
 μὴ τὰς αἰτίας ἐραυτῆς,
 βλέπε τὰ ποτελέματα.

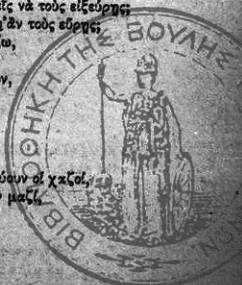
Μὴ ῥωτᾶσῃς τὸ γιὰτὶ,
 κ' ἂν ἡμάρτησαν αὐτοί,
 κ' ἂν ἡμάρτησαν ἐκεῖνοι.

Σὺ, μουσῆλῃπτε, μὲ πόνου
 γιὰ τὸ κλείσιμό του μόνου
 σάκκον φέρσσε καὶ βρήνε.

Τὶ σὲ μέλει γιὰ τοὺς λόγους καὶ ποθεῖς καὶ τοὺς εἰςέορη;
 μήπως τάχατε ὄ' ἀνοξῆ, Περικλῆ, κ' ἂν τοὺς εὐρη;

Κ' ἐγὼ μόνου τὸ κυττάξω,
 μὰ ποσῶς δὲν ἐξετάξω
 ἂν ἐλλείψῃ συγγραφῶν,
 ἂν ἐλλείψῃ θεατῶν,
 ἐκλεισε τὸ κορυφαῖον
 μὲ τοσοῦτον κοπετόν.

Τοῦ κλεισίματος τοὺς λόγους ἀς γυρεῖδον οὐ χὰς οὐ,
 ἐγὼ σήμερον τὸ κλείω μὲ τὴν θάλασαν μαζῆ.

μέ Περιδας και με Ζάννου, και με κάθε μας τεχνίτη,
που τὸν ἀφῆσαν ὅτ'α κρύα και τὸν ἔκαναν σκηνίτη.

Ἄς κλάψῃ τὸ Βασιλικό,
ποῦ τέλος εἶχε τραγικό,
καθίνας συμπλοτῆς.

Κλάψε τὸ Θέατρο, κουτέ,
ποῦ τὸ διέθυνε ποτέ
κί ὁ Θὼν ὁ μακαρίτης.

Ἄνοιξαν τριαντάφυλλα Πρωτομαγιάς και κρῖνοι
κί ἡ μυρωδιά των ἔσμιγε με τῶων βέβρων μύρα,
κί ἔβπαν πῶς μεταρρῦθμοι: Ἰπποκριτικὴ θὰ γίνῃ,
ὁπότεν ὅτ'ο Βασιλικὸ κὸλλῆσαν τὴν θύρα
μαῦρο χαρτί, ποῦ μερικὸ θὰ τὸ θυμούνται πάντα...
θὰ κλείσῃ τὸ Βασιλικὸ και μὴ ῥωτᾶτε γιάντα.

Μ' ἐκείνου τοῦ φρικτοῦ χαρτίου τὸ φοβερὸ μαντάτο
κί ἠθοποιοὶ και συγγραφεῖς γίνῃκαν ἄνω κάτω,
και τὰ μαλλιά τους τράβηξαν κί ἄρχισαν τὸ κλάμμα
γιατί ποτέ δὲν πίστευαν νὰ γίνῃ τέτοιο πρᾶμμα.

Τι κοπετὸς σπαρακτικὸς κί δῆξ ἀντιλαλεῖ...
ἀλήθεια τὸ κλείσαν, καλέ;... ῥωτῶσαν πολλοί...
ἀλήθεια τὸ κατὰμαυρο χαρτί τοὺς ἀπεκρίνετο,
κί ὁ θρήνος ὁ μουσολῆπτικὸς δῆξτερος ἐγίνετο.

Ὅδ' μὴν Θωμάδες μερικὸ δὲν πίστευαν πῶς κλείνει
κί ἔλεγον μεταρρῦθμοις κί εἰς τοῦτο πῶς θὰ γίνῃ,
παρηγοροῦντες οὕτω πῶς τοὺς ἀπαρηγορήτους,
ποῦ τῶσους μὸχθους ἔχχαναν πολυτετεῖς κί ἀπύτους.

Τι συζητήσεις, τί φωνά!...
κί ὀ νέοι μουσπολοὶ
μὲς ὅτ' ἐν γνωστὸ τὸν καφφενὲ
τῆς Γορτυνίας ἔλοι
φωνάζουσε γιὰ τὸ χαρτί, ποῦ κὸλλῆσαν ὀτ' ἡ θύρα,
και κλαίνε τοῦ Βασιλικοῦ και τὴν δίκη των μύρα.

Ποῦ Θέατρο λαμπρότερο
ἔχει τὰ τῶσα πρᾶμματα
και τὸν δίκου τὸν πλοῦτο;

Ἄλλ' εἶναι τραγικώτερο
ἀπ' ἄλα του τὰ δράματα
τὸ κλείσιμὸ του τοῦτο.

Τοῦ κάκου... δὲν τὸφέλησαν μῆτε σκηνῶν ἐντέλειαι,
μῆτε κί ἡ πρῶταις ἡ γνωσταῖς και τῶσαις πολυτελειαις.
Τοῦ κάκου... δὲν τὸφέλησε θερμὴ φιλομουσία
τῶν φιλομουσῶν Ἀθηνῶν,
μὰ μῆτε και περιφανῶν
κυρίων παροῦσα.

Μῆτε κί ὁ ζῆλος ὁ πόλις αὐτοῦ τοῦ Βασιληᾶ,
ποῦ κάθε βράδ' ἤγγαινε μ' ἄλη τῆ φαμελιᾶ,
μῆτε κανέναν κί ἀπ' αὐτοῦς,
ὅπου τοὺς λένε φιαφτυοῦς.

Μῆτε προσπάθειαι θερμαί,
μὰ μῆτε τὰ σαλὸν φερμέ,
κί ἔργα με στίχους ἡ πεζᾶ,

κί ἔκεινος ὁ Μουνὲ-Σουλὸ,
κί ἄλλοι διάττοντες πολλοί,
κί ἡ χαριτόδοτος Ζαζᾶ.

Τοῦ κάκου... δὲν τὸφέλησε μῆτε παράδων χύσιμο,
δὲν εἰμποροῦσε νὰ σωθῇ και μ' ἕνα μιλιούν,
κί ἦτο μαιραίν φαίνεται τὸ τραγικὸ του κλείσιμο
κί ἀπὸ τὴν πρώτη τὴν χρονιά, ποῦχε τὸν Δαλακούνη.

Συγγραφέων χορὸς προχωρεῖ θλιβερός.

Πῶς μὰς θεωρεῖς κατάκλειστο; πῶς δῆλου δὲν ἀνοίγει;
πῶς τῶσους μὰς γενεῖς καῦμοῦς,
και ὁ σακρῶν ποταμοῦς
τοὺς ἀτυχεῖς μὰς πνίγει;

Ἄλα σου φαίνονται κλεισά...
τί συμφορὰ και τούτη!..
πάνε τὰ τῶσα ποσοτά,
τὰ κέρδη, και τὰ πλοῦτη.

Ἄνοιξε θύρα τῶν Μουσῶν και θύρα τοῦ Θεάτρου
ὀτὰς παρακλήσεις τὰς θερμὰς τοῦ κάθε μουσολάτρου,
ἔλοι μὰς ὀ ἔξορκίζομεν ὀ τραγικῶν ὀστά,
δέξου τὰς τραγωδίας μὰς και δὲς μὰς ποσοτά.

Ἄ τέλος τραγικώτατον μίαν Σκηνῆς μεγάλης!..
ὀ βλέπει με συγκίνησαν κί ὁ Βλάχος κί ὁ Πετσόλης,
μὰ κί ὁ Δαμβέρτης σήμερα με πόνον σοῦ προσφέρει
στέφανον ἐπικηδεῖον... ὀδ' ὁ Στεφάνου χαιρεί.

Ἄν ἄλλα χρόνια μοναχὰ δὲν ἔκλεινε ἀκόμα,
τί δράματα θὰ φέρναμε,
τί ποσοτά θὰ πέρναμε,
και πῶς θὰ καρδαμώναμε τὸ πνεῦμα και τὸ σῶμα.

Ἄς ποῦ νὰ λείψουν μὴ φορὰ φρικτῶν δραμάτων ὀστροι.
κί ἔκειν ὀ Πήγασοι, ποῦ πᾶν ψηλὰ χωρὶς καπίστρι,
και τὸν πολῦτιμο καιρὸ με Μούσαις νὰ μὴ χάνωμε,
μὰ νὰ τῆς φασκελώσωμε και Τράπεζαις νὰ κάνωμε.

Σιμώστε ν' ἀρχίσωμε
ὀτὸ κλείσιμὸ του κλάμματα,
κί ἄς κάψωμε κί ἄς ὀχίσωμε
τὰ πλουτοφόρα δράματα.

Τέτοιας Σκηνῆς τὸ κλείσιμο Κασσιάνδρας θέλει μέλος...
φέρει σκοινί τοῦς συγγραφεῖς μὰ φέρτε και σαποῦνι...
μοιραῖον ἦτο φαίνεται τὸ τραγικὸ του τέλος
κί ἀπὸ τὴν πρώτη τὴν χρονιά, ποῦχε τὸν Δαλακούνη.

Θρήνος με νέον ἦχον ἠθοποιοῶν ἀτύχων.

Τώρα ποῦ γίναμε κί ἔμεις με μὸχθους ἐκεῖ πέρα
τέχνης σεμνῆς ἐργάται,
μὴ θλιβερῆ, φαρμακερῆ, καταραμέν' ἡμέρα
μὰς εἰπανε: φευγάτε,
κί ὅπως και πρὶν γενεῖτε
φερόκοι σκηνίται.